

Единъ ученъ мжжъ наблюдавалъ дълго врѣме надъ живота на различни кучета и най-послѣ извадилъ тѣзи заключения:

1. *Нашитѣ кучета сѣ честолубиви.* „Азъ имахъ нѣколко кучета. Най-старото отъ тѣхъ обичаше да прави удоволствие на гоститѣ, които ме посѣщаваха. Прѣдъ очитѣ на всички ни то захващаше да прѣскача масата, а понѣкога и пейката въ градината. Обичаше така сѣщо да носи въ устата си хвърленитѣ му прѣдмети. Единъ хубавъ день това куче почна да прѣскача насамъ-нататѣкъ пейката въ градината. Гледахме го и наброихме до 30 прѣскачания. Наблизу до него стоеше едно малко кученце, което гледаше тамъ както и ние. Изведнажъ малкото кученце скочи отъ мѣстото си и прѣскочи пейката само единъ пжтъ. Това негово прѣскачане порази като грѣмъ голѣмото куче, което веднага зарѣмже, легна на земята и притискаше главата си съ прѣднитѣ си крака. Цѣли три години то не прѣскача пейката. Изключение правѣше само, когато го накарвахме насила да извърши това. Види се, като си помисли само, че и другитѣ кучета могатъ така да прѣскачатъ, у него не се явява вече желание да прѣскача. При все това, никога не се отказваше да носи въ устата си, каквито прѣдмети му хвърляхме.“

2. *Кучето е състрадателно.* „Щомъ кучето ми чуеше плачъ, говори сѣщиятъ човѣкъ, начаса захващаше да вие жално. Когато прѣставаше плача и кучето ставаше по-весело.“

3. *Въ кучето има срамъ.* „Много пжти ми се е случвало да отивамъ на село съ обикновеннитѣ си градски дрехи, които многи рѣдко обличамъ